

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 164/2010-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. apríla 2010 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 267/2000 a postupom Krajského súdu v Prešove v konaniach vedených pod sp. zn. 7 Co 106/05 a sp. zn. 11 Co 94/2007, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. K. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. marca 2010 doručená sťažnosť I. K. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti

v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 267/2000 a postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 7 Co 106/2005 a sp. zn. 11 Co 94/2007.

Zo sťažnosti a z predmetného spisu vyplýva, že sťažovateľ podal 24. apríla 2000 žalobu o ochranu osobnosti proti Okresnému stavebnému bytovému družstvu... B. (ďalej len „bytové družstvo“).

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

«Zanedlho uplynie plných 10 rokov (!), čo som sa svojou žalobou, zo dňa 24. IV. 2000, domáhal ochrany svojej vlastnej osobnosti pred neoprávnenými zásahmi zo strany môjho soka – OSBD v B. Priebeh tohto súdneho konania sprevádzali mnohé závažné nedostatky i neschopnosť súdov sa reálne i právne s vecou vypoariadať. To všetko vyústilo aj do viacerých značných páуз ich vlastnej nečinnosti, ktoré sa nazývajú prietahy. Tak napr. po vydaní svojho nepodareného uznesenia, zo dňa 11. 12. 2000, bardejovský súd bol nečinný viac ako 2 roky! Alebo to, keď krajský súd svojím uznesením z 27. I. 05 musel zrušiť uznesenie Okresného súdu v Bardejove, zo dňa 30. VI. 2000, ako zmätočné – až po viac ako 5-tich rokoch!!! Boli to nielen prietahy, ale aj vyložené zmätky a excesy, ktorých sa dopúšťala do tejto kauzy nasadená najmä mladá sudkyňa, ktorá ju po profesionálnej stránke absolútne nezvládla. Podrobnejší dej, pokiaľ ide o skutkovú podstatu sporu je už opísaný v mojej predošlej ústavnej sťažnosti, zo dňa 8. VII. 08, na ústavný čl. 19, ale aj pred ňou podanej ešte v prvej, zo dňa 14. XII. 05, na čl. 48 Ústavy SR. Preto sa tu už nebudem opakovať a v stručnosti vykreslím situáciu od tohto obdobia podnes:

- Dňa 17. V. 2005 vyniesol bardejovský súd svoj úplne nezákonný a nedostatočný rozsudok pod č. k. 10 C 267/2000-105, ktorým v podstate zamietol moju žalobu v tejto veci, zo dňa 24. IV. 00, ktorú som tomuto súdu doručil v nasledujúci deň. Je nesporné, že v tomto rozsudku bardejovský súd v mnohých veciach vážne pochybil!

- Dňa 13. VI. 05 som podal súdu svoje odvolanie, zo dňa 11. VI. 05 a aj keď som dôvodil pádnymi argumentami i dôkazmi, na tieto odvolací prešovský súd dal len čiastočne,

ale aj napriek tomu potvrdil mnou napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku. A keďže sa vážnymi vecami nebol schopný odvolací súd vypořadať, svojím rozsudkom

- Krajský súd v Prešove sp. zn. 7 Co 106/05-167, zo dňa 16. II. 2006, vo svojom výroku umožnil proti svojmu rozsudku riadne plnohodnotné dovolanie, čím bola a je zachovaná plná kontinuita vedenia tohto sporu až po Najvyšší súd SR, ako súd kasačný.

- Na základe môjho dovolania v tejto veci, ktoré som napísal dňa 15. 4. 06 a súdu doručil dňa 18. IV. 2006 som danú možnosť plne využil a dovolací

- Najvyšší súd SR svojím právoplatným rozsudkom sp. zn. 4 Cdo 163/06, zo dňa 26. IX. 07, zrušil mnou napadnutý rozsudok prešovského odvolacieho súdu, zo dňa 16. II. 06 a vrátil mu celú vec na ďalšie konanie, pričom ho zaviazal svojím právnym názorom na vec, ktorý v opakovanom konaní odvolací súd ho nerešpektoval, keď svojím ďalším rozsudkom sp. zn. 11 Co 94/07-2002 dňa 20. V. 08 znovu potvrdil pôvodný rozsudok bardejovského súdu, zo dňa 17. V. 05, pritom nehľadiac na to, že ja som nebol v tomto konaní a na tomto pojednávaní pred týmto súdom riadne zastúpený a ani som nebral na ňom osobnú účasť, pretože ma tento súd na pojednávanie ani nepozval. A keďže takéto rozhodnutie prešovského súdu sa mi vonkoncom nepozdávalo lebo bolo absurdné, podal som ďalšie dovolanie dňa 24. VI. 08, o ktorom nie je rozhodnuté dodnes! A od tejto až po súčasnosť, teda za viac ako 1 a 1/2 roka sa bardejovský súd len „vyžíva“ len vo formalitách a vypisuje mi výzvy na moje právne zastúpenie a iné s tým súvisiace a nie je schopný sa vysporiadať s touto otázkou v môj prospech „ex offio“ v súlade so zákonom, napriek tomu, že som ho o to požiadal, keďže môj pôvodný advokát mi údajne právnu pomoc v dovolaní odmietol a ja o tom neviem!»

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza:

„Myslím si, že nielen odvolací prešovský súd, ale v tomto štádiu najmä prvostupňový bardejovský zaháľa a koná nepružne, čo v súhrne od počiatku tejto kauzy za takmer 10 rokov je podľa mňa porušenie môjho ústavného práva na konanie bez prieťahov a tým aj prejednanie veci v primeranej lehote podľa Dohovoru, ktorý je pre mňa významovo dôležitý, pretože som presvedčený, že tu došlo k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu mojej osobnosti i práva na zákonného sudcu (spol'ahlivého, zodpovedného a kompetentného).“

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a následne o nej nálezom takto rozhodol:

„1.) Vyslovuje, že základné a ľudské práva I. K. K. podľa čl. 48 Ústavy SR a ods. 1), čl. 6 Dohovoru postupom Krajského súdu v Prešove a Okresného súdu v Bardejove v súdnom konaní vedenom u neho pod č. k. 10 C 267/00 porušené boli.

2. Prikazuje, Okresnému súdu v Bardejove, aby v súdnom konaní pod č. k. 10 C 267/00 konal bez zbytočných prieťahov.

3. Priznáva I. K. K. spravodlivé finančné zadosťučinenie vo výške 5 tis. EUR (päťtisíc eur), ktoré sú mu povinné subjekty Okr. súd v Bardejove a Kraj. súd v Prešove uhradiť do 2-och mesiacov od právoplatnosti tohto ústavného nálezu.

4. Ukladá obidvom previnilým súdom uhradiť nerozdielne a spoločne aj vzniklé trovy tohto súdneho konania, a to do 15-tich dní od právoplatnosti tohto ústavného nálezu.“

Súčasťou sťažnosti je aj žiadosť sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je pre posúdenie predmetnej veci podstatné, v akom rozsahu vymedzí navrhovateľ svoj návrh v petite (návrhu na rozhodnutie). Z obsahu sťažnosti a predovšetkým jej petitu (návrhu na rozhodnutie) vyplýva, že sťažovateľ sa domáha, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorým malo dôjsť postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 267/2000 a postupom krajského súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 7 Co 106/2005 a sp. zn. 11 Co 94/2007.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Ústavný súd z predmetného súdneho spisu zistil, že v čase, keď bola sťažnosť sťažovateľa doručená ústavnému súdu, t. j. 1. marca 2010, už bol odstránený stav právnej neistoty, v ktorom sa sťažovateľ nachádzal po celý čas trvania namietaného súdneho konania o ochranu osobnosti. V predmetnej veci totiž rozhodol krajský súd v poradí druhým rozsudkom sp. zn. 11 Co 94/2007 z 20. mája 2008, ktorý v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 10 C 267/2000 zo 17. mája 2005 nadobudol právoplatnosť 23. júna 2008, t. j. namietané konania vedené tak okresným súdom, ako aj krajským súdom boli právoplatne

skončené 23. júna 2008. Z uvedeného vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Zo sťažnosti vyplýva, že v predmetnej veci sťažovateľ podal dovolanie, o ktorom do dňa doručenia sťažnosti ústavnému súdu ešte Najvyšší súd Slovenskej republiky nerozhodol. Ústavný súd v tejto súvislosti poukázal na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej podanie dovolania nemá žiadny vplyv na právoplatnosť rozhodnutia napadnutého dovolaním, a teda ani na plynutie lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (m. m. I. ÚS 49/02, I. ÚS 134/03, I. ÚS 16/06).

Na základe uvedeného ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ako aj jeho ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. apríla 2010